

¹Jézus arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk. ²Így szólt: Az egyik városban volt egy bíró, aki Istent nem félté, az embereket pedig nem becsülte. ³Élt abban a városban egy özvegyasszony is, aki gyakran elment hozzá, és azt kérte tőle: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben! ⁴Az egy ideig nem volt rá hajlandó, de azután azt mondta magában: Ha nem is félem az Istent, és az embereket sem becsülöm, ⁵mégis mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül. ⁶Azután így szólt az Úr: Halljátok, mit mond a hamis bíró! ⁷Vajon Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket? ⁸Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltatok nekik hamarosan. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?

Kedves Testvéreim!

Tegnap kora délután meghalt Balogh Éva kolleganőm. Évek óta, súlyos betegségben szenvedett, az elmúlt egy év már nagyon nehéz volt neki. Sokan – lelkészek, gyülekezetek imádkoztak, imádkoztunk érte, az ő gyógyulásáért. Ő is bízott ebben.

Lassan másfél éve szenved a világ a járványtól. Keresztyén közösségek az egész bolygón imádságban kérik Istent, hogy vegye le rólunk ezt a terhet, de valahogy nem működik a dolog. Isten, mintha nem hallgatná meg az imádságainkat.

Sok-sok szomorú tapasztalatunk van az imádságainkkal kapcsolatban. Már ha egyáltalán tudunk, merünk imádkozni. Mert olyan is van, hogy valaki azt mondja: „ki vagyok én, hogy imádkozzam?” Én nem tudom olyan szépen megfogalmazni... imádkozna helyettem lelkész úr, én nem tudok...

Az imádság vasárnapja van, amikor arra szoktuk felhívni a figyelmet, hogy mennyire fontos az imádság.

Tisztázzuk először is gyorsan az imént felvetett problémát. Nincs olyan, hogy valaki ne tudna imádkozni. Az imádság olyan mint az étkezés. Enni mindenki tud, az viszont már kérdés, hogy ezt hogyan teszi, kézzel, késsel, villával, étteremben, otthon, útközben... Imádság az is, amikor az érettségiző meglátva a matektételt így sóhajt fel: „Jajj Istenem!”. És ha azt gondoljuk, hogy Isten szívesebben hallgatja meg amikor Aranyszájú Szent János imádkozik, akkor nagy tévedésben élünk.

Persze lehet tanulni az imádságot is. Mint ahogy Jézus is tanította imádkozni a tanítványokat, amikor a Miatyánkot mondta. Azt szoktuk mondani: néma gyerekek anyja sem érti a szavát. Így van ez az imádsággal is. Vince fiunkon sokszor látszik, hogy szeretne valamit, de nem mondja ki. Valahogy azt várja, hogy mi rájövünk. Aztán nagy nehezen kifacsarunk belőle egy szót: víz. Szomjas vagy, vagy fürdeni szeretnél – tesszük fel a kérdést, persze tudjuk a választ, de azért azt szeretnénk, hogy ő is mondja ki, fogalmazza meg. „Kérek szépen egy pohár vizet”. Igen, így egyértelmű. Az imádságot is lehet tanulni, hogy meg tudjuk fogalmazni mit szeretnénk. Vagy éppen azért, hogy ne csupán kívánságlistát tárjunk az Isten elé, hanem megtanuljuk a másik 4 imádságfajtát is, mert ezek is fontosak.

De ma a kérő imádságokról lesz szó, ezek a leggyakoribbak, és ebben van a legtöbb kudarckunk is.

Hiszen, éppen a kérő imádsággal kapcsolatban fogalmazzuk meg azt, hogy miért is imádkozzam, ha Isten nem is hallgatja meg az imádságokat. Ahogyan én is két olyan példával kezdtem a mai prédikációt, ahol azt láthattuk, hogy emberek sokan imádkoznak egy célért, és mégsem történik meg, amit kérnek.

A mai alapigénkben, egy példázatot hallhatunk Jézustól, aki az imádságról beszél, amikor egy özvegyasszonyt állít a tanítványai elé.

¹Jézus arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk. ²Így szólt: Az egyik városban volt egy bíró, aki Istent nem félté, az embereket pedig nem becsülte. ³Élt abban a városban egy özvegyasszony is, aki gyakran elment hozzá, és azt kérte tőle: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben! ⁴Az egy ideig nem volt rá hajlandó, de azután azt mondta magában: Ha nem is félem az Istent, és az embereket sem becsülöm, ⁵mégis mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül.

Ezek szerint nem elég kitartó az imádságunk, azért nem hallgat meg az Isten? Bár a példázatból ez is kiolvasható, és fontos is, hogy ha kérünk valamit, akkor azért kitartóan imádkozzunk, de az imádság meghallgatása nem ezen múlik. Van egy kifejezése a példázatnak, ami viszont rávilágít arra, hogy mi is az imádság meghallgatásának feltétele. Még mielőtt ezt megnéznénk, röviden nézzük meg a Jézus által mondott példázat hátterét: minden városnak megvolt a maga bírója, aki a legapróbb ügyektől kezdve ítélkezett a peres felek ügyében. Képzeljünk el egy kis házat két szobával, amelyek egybenyílnak, az egyik a váró a másik szoba pedig a bíróság. Ahogy ma egy fogorvosi váró, ahová mindenki bemegy, akinek épp fáj a foga. Ha peres ügy volt az emberek szépen leültek, kivárták a sorukat és a bíró igazságot szolgáltattott. Aki nem akart annyit várni az általában lerakott egy nagyobb összeget, és előbb beszólították. A korabeli

gyakorlat szerint ez nem volt ritka, így akik nem fizettek azoknak nagyon sokat kellett várniuk. Persze ennek hangot is adhattak a váróban, bekiabálásukkal megzavarhatták a bíró munkáját. Valami ilyesmit kell elképzelni, amikor Jézus a megvesztegethető bíró, és az őt zaklató özvegyasszony történetét mondja el. A hamis bíró végül igazságot szolgáltat ennek az asszonynak.

A korrupt bíró Jézus példázatában nem Isten, sőt éppen Isten ellenpólusa. Ha még a hamis bíró is igazságot szolgáltat, mennyivel inkább az Isten – mondja Jézus, a történetet követően. És itt van az imádsággal kapcsolatos kulcsfogalom: igazságszolgáltatás.

Börtönmissziós szolgálatom alatt sokszor hallottam ezeket a szavakat: igazságszolgáltatás, bírósági tárgyalás. A tárgyarásra váró, előzetes letartóztatásban lévők, gyakran bíztak abban, hogy igazságot szolgáltatnak nekik – azaz, ahogyan ők értették: felmentik őket, és hazamehetnek.

Ó hányszor vagyunk így mi is az imádságainkban. A saját igazságunkat látjuk csak. Én ezt és ezt szeretném, nekem erre és erre van szükségem. És amikor nem kapjuk meg, akkor azt mondjuk: Isten nem hallgatta meg az imádságomat.

Jézus példázata azt mondja el, hogy Isten minden felé mondott imádságot meghallgat. Akár egyetlen szó is elég. Isten hallja, még a szív gondolatait is. De vajon igazságot szolgáltat-e, azaz teljesíti-e a kéréseinket? Igen és nem. Igen, akkor, ha azok beleilleszkednek az ő akaratába, és nem, akkor, ha azok csak a saját igazságaink.

Két sakkozó között a különbséget általában az dönti el, hogy ki az, aki több lépést lát előre. Azt mondják, hogy a profik akár 20-25 lépéssel is előre tudnak gondolkodni. Átlátják a játékot, és a következő lépésünk azon múlik. Isten minden lépést előre lát. Nem biztos, hogy értjük, hogy mikor mit, miért tesz, de ez azért van, mert mi általában csak a következő néhány lépésünkre koncentrálnak.

De akkor nincs is sok értelme az imádságunknak, mondhatjuk, hiszen Isten úgyis azt tesz, amit akar.

Ennél azért ez egy kicsit bonyolultabb. Bizonyára Jézus nem tanította volna imádkozni a tanítványait, ha ez nem szükséges. Isten el tudna vezetni minket úgy is, ha nem imádkozunk, de Isten szeret bennünket, és úgy irányít, hogy az nekünk is jó legyen, csupán nem mindig enged meg mindent, de ez is éppen azért van, mert szeret, és védelmez, ráadásul nem csak a mi érdekeinket nézi, hanem a többi emberét is egyszerre.

Nézzünk egy egyszerű példát. Jézus imádkozik a Gecsemáné kertben. Atyám, ha lehetséges távozzék el tőlem ez a pohár. – azaz, ment meg a rám váró szenvedéstől. Isten nem hallgatta meg a saját fia imádságát? Ha csak ennyit látunk, akkor azt mondhatjuk nem, hiszen Jézus – ráadásul kínok között meghalt alig fél nap múlva. De Jézus imádságának van egy második része, amelyet mi sem spórolhatunk meg, sőt minden kérésünket, minden könyörgő imádságunkat ezzel kellene zárunk: de ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied!

Jézus tudja azt, hogy Isten akarata és az ő akarata, az Isten igazsága és az én igazságom között lehet különbség. A hit azt jelenti, hogy ezzel a hittel, az Isten akaratába, az ő igazságába vetet hittel kérem az Atyát. És bizony, ez néha fájdalmas. Főleg akkor, ha nem látjuk az értelmét. Miért szenved egy-egy ember, miért halnak meg azok, akik ráadásul sosem ártottak senkinek... miért engedi Isten a járványt... és folytathatnánk a sort, a saját kéréseinkkel, amelyeket „nem hallgatott meg” Isten.

Jézus mai példázata végén nem véletlenül fejezi be ezzel a kérdéssel: *De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?*

Mert ez a kulcs az imádságainkban, a kéréseinkkel kapcsolatban. Hogy hittel kértem-e? Nem azzal a hittel, hogy hiszek Istenben és ezrét teljesül a kérésem, hanem azzal a hittel, amelyik hiszi, hogy Isten útja, az ő akarata és az ő igazsága felette áll az enyémnek. És ezzel a hittel kér, hozzáátéve de ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.

Persze sokszor ezt nehéz elfogadni. De talán egy kis segítséget jelenthet az, ha számba vesszük, ha végiggondoljuk, hogy mennyi imádságunk talált már meghallgatásra. Mennyi imádságunkra, sóhajunkra választolt már az Isten pozitívan. Ha egy ilyen mérleget is vonunk, akkor bizony meglepő eredményre juthatunk, mégpedig arra, amelyre Pál apostol is eljutott, amikor ezt írja az Efezusi levélben: Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: ²¹azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké.